

Marathonloper

Ander werk van Abdelkader Benali bij De Arbeiderspers:

Laat het morgen mooi weer zijn (roman)

*Marokko door Nederlandse ogen 1605-2005. Verslag van een reis
door de tijd* (samen met Herman Obdeijn)

Panacee (gedichten)

Berichten uit een belegerde stad (reportage)

Jasser (monoloog)

Feldman en ik (roman)

De stem van mijn moeder (roman)

Zandloper (roman)

De weg naar Kaapstad. Afrika en het WK voetbal in 2010

Oost=West. Reizen door de Arabische wereld en het Westen

Abdelkader Benali

Marathonloper

Herziene editie

Het Sporthuis

Uitgeverij De Arbeiderspers
Amsterdam · Antwerpen

Eerste druk april 2007
Vijfde, herziene druk oktober 2011

Copyright © 2011 Abdelkader Benali

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam. *No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam.*

Omslag: Woodhouse Productions

ISBN 978 90 295 7930 8 / NUR 320

www.arbeiderspers.nl
www.abdelkaderbenali.nl

Hardlopen op straat biedt een afschuwelijke aanblik. De val van het slachtoffer wordt reeds nagebootst in zijn poging aan die val te ontkomen. De houding van het hoofd, dat probeert boven te blijven, is die van een drenkeling, het vertrokken gezicht ziet eruit als een grimas van pijn.

– Theodor W. Adorno, *Minima moralia. Reflexionen aus dem beschädigten Leben*

De marathon is het rationaliseringsmodel van onze tijd.

– *Hardloper 649*

De warming-up moet minstens 15 tot 25 minuten duren.

– Haile Gebrselassie, *Lopen met Haile*

Preamble

Ik ben een hardloper, dus iemand die niet snel opgeeft wanneer de omstandigheden daarom vragen. Ik heb dit in mijn kop geprent: geef nooit op. Geef nooit op. Geef nooit op. Ik ga vroeg naar bed, word vroeg wakker, pak mijn kleren in, drink water, drink nog een glas water, douche, wrijf mijn lichaam in met zeep, spoel de droomlucht van mijn lichaam, kleed me om, haal diep adem, drie, vier, vijf keer haal ik diep adem, laat de koffie druppelen, kijk uit het raam naar buiten en tel de regendruppels die in een plas vallen, roer een drupje melk door mijn koffie, sip er heel langzaam van en strek languit zittend op de bank mijn benen, strek ze, strek ze alsof ik ze zo langzamer maak dan ik ooit ben geweest, druk mijn hoofd in het kussen, kijk naar boven. Ik ga naar een wedstrijd. Ik ben een hardloper.

Ik rijd. Rijd mis. Rijd terug. Ik doe geen moeite om de irritatie over mijn misrijden te onderdrukken. Uiteindelijk kom ik uit waar ik wezen moet. De sporthal. De mensen die ik verdeelt in hardlopers en de rest lopen links en rechts langs me heen. Ik meld me bij de inschrijving waar ik mijn nummer krijg, mijn speldjes, in ruil geef ik mijn naam, adres en geboortedatum. In ruil voor een nummer laat ik mijn identiteit achter. Ik kruis aan dat ik een man ben. Ik ben een hardloper. Ik bezoek de kleedkamer. Soms is er geen kleedkamer. Dan is er een omkleedkamer. Een vergaderzaal omgebouwd tot kleedkamer. Soms is het toilet de kleedkamer. Soms is de natuur de kleedkamer. Soms is de handdoek die ik altijd bij me heb de kleedkamer geworden. Soms is de handdoek de deur waarach-

ter ik me even verschuil. Ik kleed me om. Ik ben een hardloper. Loop door de menigte naar buiten. Linksom, rechtsom, ik vind wel een weggetje, een dijk, een straat waar niemand is. Waar ik het gevoel heb alleen te zijn, ver weg van de plek waar wordt omgeroepen dat het nog een halfuur duurt, waar wordt omgeroepen dat de eerste deelnemers van de kinderloop gaan finishen. Natuurlijk hoor ik dat alles omdat het bijdraagt aan mijn gevoel dat er welzeker zo meteen een wedstrijd is. Ik word verwacht. Na twintig minuten, soms een halfuur inlopen wandel ik terug naar de kleedkamer. Ik moet terugwandelen. Ik wil me niet gehaast voelen. Het moet allemaal een beetje vanzelf gaan, alsof je een vriend bezoekt die je gisteren ook al had gezien. De ideale voorbereiding lijkt op de voorbereiding op de volgende wedstrijd. Strikt genomen is er nu nog tijd om wat te drinken, wat te eten zelfs, een stukje banaan, maar ik neem nu de tijd om voor me uit te kijken. Een stip op de wand. Een tegel die scheef hangt. Een hondje dat aan zijn rug krabt. Ik trek mijn trainingspak uit. Wat er overblijft is een shirt en een broekje. Twee witte sokken die niet hoger komen dan de enkel. Schoenen. Ik ben een hardloper.

En dan, vlak voor de start, komt dat moment dat onder ideale omstandigheden achterwege blijft omdat je het al hebt verdreven of zelfs verbannen naar de buitenste regionen van je gedachtewereld. Twijfel is die dictator die me in het verleden al vaker naar de knoppen hielp nog voor ik maar een meter gelopen had en die altijd weer op de loer ligt om me in toekomstige wedstrijden te maltrakteren. Twijfel, zoals voor de start van de Zilveren Turfloop, een wedstrijd over tien Engelse mijlen in Mijdrecht, die mijn hele denken en voelen op hol doet slaan terwijl zo meteen alleen mijn benen dat zouden moeten doen. Benen twijfelen niet. Benen spreken de waarheid. Benen geven het tempo aan, de snelheid, het zijn de benen die het werk moeten doen zo meteen. Ze kunnen alles of ze kunnen niks. Voor benen is er geen middenweg.